

Tegneren, bestyrelsen og digteren

(Mel.: Kathinka, Kathinka, luk vinduet op)

Der ringer en ven og si'r Hør nu engang,
kan du ikke skrive en vise?
Det er jo så rart med lidt sang og lidt klang,
man siger, du har ekspertise.
Her er et par tegninger, er der måske
en mulighed for du kan få en ide,
så vi i december kan synge en sang,
når klubben sin skinke skal spise?«

Jeg trækker sagtmødt pegasen af stald
og lover ham, at jeg forsøger.
De billeder, som nu beskrive jeg skal,
de viser os masser af bøger.
Jeg kender straks manden, der ta'r sig et blund,
(hvis ikke han blot mediterer en stund)
mens vingede væsner i hundredetal
i ho'det på tænkeren spøger.

Vi ser da, at Martensen-Larsen en stund
har sat sig til hvile og drømmer.
Men hvem er de vingede småfyre mon,
der rundt om hans hovede strømmer?
Han drømmer om bibliofilernes flugt,
hvor er de dog pæne, hvor flyver de smukt.
Den drøm er jo netop så ærbar og sund,
som det sig en næstformand sømmer.

Hvad tænker han på, denne prægtige mand?
Det var så det spørgsmål, jeg stillede.
Han sidder nok blot og studerer, hvordan
de flyver omkring så forvildede.
Han drømte vist i sin uskyldige lur,
at bibliofiler igen skal på tur.
Men hvad siger formanden? Dette vi kan
nu se på det følgende billede.

Kay Hyllested kigger sig tankefuldt om,
da han får det forslag at høre.
Men før han kan fælde en endelig dom,
så er der så meget at gøre.
Vi ser ham lidt skeptisk, men også tilfreds.
(Han ligner en yngling på ca. 50).
Skal bibliofilerne flyve til Rom?
Vil han til Paris os mon køre.

Men hvem er så manden på øverste trin,
som lytter til parret, der snakker?
Vi ser jo i grunden kun lidt af hans kind,
men kender alli'vel Hans Bagger.
Han glæder sig over den nyhed, han fik,
og mister balancen et øjeblik
og taber en hel række kostbare bind
i ho'det på Poulsen, hans makker.

Selv dygtige tegnere ikke formår
at tegne bestyrelsens pligter.
At skildre dens ansvar de ikke formår,
det ansvar, som aldrig den svigter.
Men her er vi nået til digterens mål:
Han kan motivere bestyrelsens skål.
Et »Leve bestyrelsen« nu foreslår
en mæt og taknemmelig digter.

P.J. Grundig